

czi: Tej je wele Rjehow spuszczene. To so steho wopofaje, dokelz wona wele lubuje. Tebi pak a twojim Towarscham nejsu te Rjehi wodate; ale ty hiszcze we nich jara lobofo tšisch, a budzesch we nich wumrecz a Konz wsacz. Pschetož pola was neje žana prawa Lubosz femni knamafanju, kotraž so by wjeszje namafata, dy byschče so wy sa Rjeschnikow dzerželi, a dy byschče wjerili, so wy psches me tešame wotbycz možecze.

Tuton Schpruch zedža derje Podjanszy pschecziwo naschej Wuczbi wot Wjery wuložic; dyž Krystus praji: Tej je wele wodate, pschetož wona je wele lubowata, a praja, so budže Wodawanje tych Rjehow, niz psches Wjery, ale psches Lubosz dostate. Ale so to temu tak neje, wopofaje to Pschirunanje, kotrež sjawnje pokazuje, so Lubosz sWjery pschindže. Komuž wele spuszczene je, praji ton Knes, ton lubuje wele. Schtuž wele Wodacža dostal je, ton potom wele lubuje. A džež to neje, tam tež ta Lubosz neje.

A Krystus praji potom sam kZoni: Dži sWjerom, twoja Wjera je tebe wosbožila. To je to Wotwjasanje wot Rjehow, so može so wona Wodacža Rjehow troschtowacz, niz swojeje Dostojnoszje dla, ale swojeje Wjery dla, psches kotruž wona do Krystusa wjerila, a so jeho Rady bylnje nadžijala je, hacž je runje polna Rjehow, polna Słofzjow, a polna Neczistoszje byla.

Schtož hewak to rjane Pschirunanje nastupa wot dweju Dolžnikow, da mamy my tudy rjanu Wuczbu, fak my kWodacžu Rjehow pschindž možemy. Pschetož psches teju dweju Dolžnikow sroseni Jesus schitkich Słowekow, kotšiz schizy psched Bohom Dolžnizy su, niz jeno Rjehow dla, kotrež woni schizy se Słutkami a Słowami a sWyplemi naczinja, ale tež teje rjeschneje

Natury dla. Pschetož my schizy wot jeneho rjeschneho Nana sem pschindžemy, a smy jeneje Maczerje Džeczi, kiz wobaj rjeschne Sželo mjelaj, a we Rjehach, a pod Božim Rjewom Rjehow dla bylaj staj.

Hacž runje taj dwaj Dolžnikaj we tym rosdžjelenaj staj, so jedyn pecž Stow, ton drugi pak jenopol Sta Kroschow winojty je: da to niczo newadzi. Pschetož we tym staj wonaj tola runaj, sa staj Dolžnikaj, a so wobaj nimataj saplaczic. Tak je tež bes nami, schtož swohkomne Žiwenje nastupa. Njekotry sWoj Jasf bole wšudži dzerži, hacž njekotry. A schizy nejsu jenak wulzy Paduschi, Mandželstwa Samarjo, Mordarjo, a teho runja. Ta Nerunosz wostane, fajž je tudy na Bharisejskim a na tej Rjeschnizy widžic. Ton Bharisejski bje, so by po Sšwjetnym rachnowal, pol Sta Kroschow winowaty, ta Zonska pak pecž Stow. Pschetož won nebjesche tak we Nepotšiwoszi a we sjawnym Bohorschenju živy byl. Ale nech je ta Nerunosz tak wulka, hacž ze, schtož to swohkomne Žiwenje nastupa, dyž psched Boži Sšud pschindž budžemy, da budže tola tak rjekacz My nimamy saplaczic, a dyrbi my Dolžnizy wostacz, ton runje tak derje, kiz je malo, jako ton, kiz je wele winojty.

Jeli so zedža pak czi, kotšiz sBharisejskim malo winojci su, tak lupi bycz, a sWoj maty Dol sa niczo rachnowacz, a činicz, jako bychy niczo winowaczi nebyli, kwala so hiszcze wulkeje Sašlužby, a trozkaju na Prawa pschecziwo Nadzi: da so to pschewobroczi, so so smateho Dola wulki Dol sežini, a steho wulkeho maty, haj žadyn Dol, fajž to na Bharisejskim a tej Zoni widžic je. Ton Bharisejski je swojeho Žiwensa dla fromnišchi, dyžli ta Zonska. Ale dokelz so sa tajkeho dzerži, jako by niczo winojty nebyl, a nochze sWoj Dol sposnacž, da wostane ton Dol nanim. Ta Zonska je wele wjazy